

Pavel Zdárek Likvidátor

Planeta Avuola by byla asi jednou z mnoha obyčejných planet Vesmírného společenství, kdyby nebylo jedné maličkosti, díky níž jste ji našli v každém průvodci a nabídkovém katalogu i těch nejhorších cestovních kancelářích. Tou maličkostí byl důležitý fakt, často doplněný bohatou fotografickou či holografickou dokumentací, jenž byste v běžném atlasu našli v kolonce "obyvatelstvo". Na Avuole totiž nežili žádní muži, pouze ženy. Ale jaké ženy! Avuolanky byly zjevením z těch nejerotičtějších snů každého humanoidního tvora v galaxii. Neexistoval jediný člověk mužského pohlaví, který by si na Avuole nevybral krasavici, která by se mu zamlouvala. Ovšem fakt, že Avuolské společenství je typickým matriarchátem, by ještě nebyl ničím převratným, co by tuto malou planetku činilo tak přitažlivou. Vždyť taková Zelule byla taky "ženskou" planetou, ale její obyvatelky byly, přestože jistě také krásné, nebezpečné již z toho důvodu, že byly kanibalky a všehoschopné agresivní feministky již od prvního setkání s pozemšťany – muži, jejichž první slova po přistání zněla: "Koukej, ta má ale kozy!". Avuola byla přitažlivá hlavně z toho důvodu, že mocná příroda vložila do genetického kódu jejích obyvatelek lásku k mužům, touhu sloužit jim, plnit jim všechna přání, a to vše s nehasnoucím úsměvem na tváři. Alespoň tak pravil průvodce...

Pepa Karas byl průměrný řidič nízkovzletové nákladní rakety na planetě Zemi. Celý život měl pocit, že ho pronásleduje smůla, a možná to tak opravdu bylo. Každý vztah se mu zhroutil po prvním týdnu, v práci ho ani za dvanáct let služby nepovýšili, ani mu nezvýšili plat. Od ukončení školy, kde prolezl jen tak tak, létal ve staré XS-125 a dopravoval různé druhy nákladu po nízké orbitě. Zprvu ho ta práce bavila, ale čas odvál všechno nadšení a zbyla jen stereotypní rutina a příjem, který vystačil akorát na zaplacení nájmu, nějaké to jídlo a na jeden los. Byl to Pepův pravidelný měsíční zvyk, takové pokoušení štěstí. Vždy po výplatě zašel k prodejci losů, který stával v ulici na rohu, a po dlouhém vybírání zakoupil los, na který nikdy nic nevyhrál. Ale co kdyby? Pepa se nevzdával a opakoval svůj neměnný rituál každý měsíc a vždy se stejným výsledkem. Až jednou se situace změnila a s ní i celý Pepův život.

Los, který si koupil, vyhrál. Milion eurocreditů nebylo špatnou dotací k Pepově platu. A zatímco mnozí by si za ty peníze zařídili spokojený život někde na venkově nebo v centru luxusního velkoměsta, Pepa prodal vše, co měl, a téměř všechny peníze investoval do nákupu letenky. Samozřejmě, že na Avuolu.

Nebylo to ukvapené rozhodnutí, protože již několik Pepových známých na Avuolu odletělo a všichni se zdáli být spokojení, což dosvědčovaly občasné transmise a zprávy v holovizi.

Takže jednoho krásného dne Pepa nastoupil na palubu cestovní lodi první třídy, aby z ní vystoupil v přístavišti na Avuole, kde zrovna panoval nádherný podvečer. Kromě něj se z lodi vyhrnulo asi čtyřicet dalších mužů. Nebyl znám případ, kromě pionýrských začátků, že by na Avuolu přiletěla žena. Zdálo se, že Avuolanky přitahují pouze a čistě muže.

Pepa si stopl taxi. Nastoupil a nechal se odvézt do hotelu. Bohužel už neměl na první třídu, takže si vybral postarší hotel na pláži u moře. Avuola totiž kromě žen předváděla nádherné přírodní scenerie. O čistém ovzduší ani nemluvě.

"Vy jste tu nový, že," zeptal se taxikář během jízdy a culil se.

"Ano," odpověděl Pepa a rozhlížel se z oken vznášedla po krajině.

"To se pozná," šklebil se dál opálený taxikář.

"Ano?"

"Na to vemte jed," zasmál se provokativně.

"Hm," odtušil Pepa a byl rád, když o chvíli později stanul před hotelem. Tam poprvé spatřil Avuolanku.

Nebyla už nejmladší, ale přesto byla až neuvěřitelně přitažlivá. Krátká sukně s rozparkem a tričko zavázané na břiše do uzlu odhalovaly snědou hladkou kůži, která si přímo říkala o pohlazení. Černé dlouhé vlasy dívky spadaly přes část tváře a chtě nechtě působila celá vyzývavě.

Mile se usmála a zavedla Pepu do jeho pokoje. Ten z ní po celou cestu nespustil oči.

Když se ubytoval, musel si dát sprchu, neboť byl hříšnými myšlenkami stále u té dívky. Okolo desáté večer se sebral a zašel na skleničku do baru, jenž byl přímo na pláži.

Přírodní scenerie byla skutečně nádherná. Pepa si sedl k volnému stolu, objednal si galquilu, kterou mu přinesla okouzující blondýnka s bujným poprsím. Aby opět potlačil myšlenky deroucí se mu z rozkroku do hlavy, zaposlouchal se do hovoru pětice mužů, kteří seděli u vedlejšího stolu.

Bavili se o ledasčem, ale ani slovo nepadlo o ženách. Probrali karty, kde kdo byl na výletě, stav Avuolské ligy, nové vesmírné technologie a bitvy, ale zdálo se, že slovu žena se záměrně vyhýbají.

Po chvíli to Pepa nevydržel a zeptal se, zda si k nim může přisednout, protože chtěl té záhadě přijít na kloub. Neměli nic proti, takže se i se sklenicí přesunul k nim.

Chvíli trvalo rozpačité ticho. Muži se kontaktovali pohledy, ale nikdo nepromluvil. Až po chvíli muž s knírkem vypálil na Pepu otázku:

"Vy jste tu nový, že?"

Ta otázka byla Pepovi povědomá.

"Ano," odpověděl.

"Jo," řekl jiný muž a ušklíbl se.

"To se někdo má," řekl další, ale všichni se na něj obrátili s varovnými pohledy. Muž raději zavřel ústa a napil se.

Pepa se rozhodl jít přímo na věc.

"Chtěl bych se na něco zeptat," začal.

Někdo si odkašlal.

"Ano," vybídl ho muž s knírkem opatrně.

"Možná se vám to bude zdát trochu indiskrétní, ale rád bych věděl, jak je možné, když je kolem tolik žen - a ne ledajakých -, že tu sedíte takhle sami. Vždyť na tuhle planetu se létá právě kvůli ženám!"

Nezdálo se, že by někdo chtěl odpovědět.

"Nebo ne?" dodal Pepa.

"No," nadechl se k odpovědi blondák s postavou atleta. "My už tady jsme dlouho, a tak jsme si zvykli. Navíc, každý z nás si vzal Avuolanku, a naše ženy na nás čekají doma."

Ostatní souhlasně přikývli.

"Aha," zareagoval Pepa, kterého odpověď příliš neuspokojila.

"Ale co ty," prohodil k Pepovi ten s knírkem a spiklenecky mrkl na jednoho z kolegů. "Proč ty tu vyseďáš s ženáčema, když je tu kolem takovejch hezkejch holek? Mimochodem, já jsem Franta."

Následovalo krátké představování, potýkání si, na jehož základě muži objednali rundu galquily pro všechny. To oddálilo Pepovu odpověď.

"Jsem tady první den," vysvětloval. "Přiletěl jsem sotva před třemi hodinami. Musím se tu rozkoukat."

"No jistě," přisvědčil atlet. "To chce další rundu."

Takhle to pokračovalo dál a dál, až Pepa cítil, že se mu motá jazyk a okolí se zamlžuje. Současně s tímto pocitem se dostavilo uvolnění nižších pudů a obraz sem tam pochodující blondaté číšnice se mu zarýval do mozku. Věděl, že ji chce, a jak mu neustále připomínali jeho rozveselení a rozesmátí partáci, mohl ji mít.

Po další skleničce se skutečně zvedl a dopotácel se k baru. Blondýnka se na něj usmála a on cítil, že se propadá do bezedné studné touhy. Za ním se ozývaly radostné výkřiky a smích.

"Já...", začal nemotorně. "Chtěl bych..."

Nedostávalo se mu slov.

Dívka přistoupila blíž. Její poprsí se zavlnilo, odhalená šíje lákala k uzurpování. Pak mu zcela nečekaně sáhla něžnou rukou do rozkroku a když nahmátla, co hledala, přivřela nadšeně oči jako kočka a její úsměv se už nezdál smyslným, nýbrž smyslným byl.

Pepa zalapal po dechu. Jeho přirození zareagovalo na dotyk. V ústech mu vyschlo. Když ho dívka vzala za ruku, nechal se vést.

Pokoj, kam dorazili, se nacházel nad barem a byl prostě zařízen. Jeho hlavní součástí byla veliká vodní postel. Číšnice ho pustila a stoupla si kousek od něj. Začala si pomalu svlékat těch několik málo kousků látky, které zakrývaly její půvaby. Během okamžiku stála před Pepou nahá a on cítil, že mu nic nedokáže zabránit, aby si dnešní noc pořádně neužil. Začal se také svlékat. Bylo to méně elegantní, pokud vezmeme v úvahu, že dvakrát upadl na zem a jednou vypadl z pokoje úplně, když se opřel o nedověřené dveře. Vždy se však znovu postavil na nohy, takže po chvíli stál proti své Evě jako pravý Adam chystající se zakousnout do jablka.

Přišli k sobě blíž a začali se dotýkat. Několikrát se na zkoušku políbili. Bylo to něco neskutečného. Pepa zapomínal vzrušením dýchat. Dívka si lehla na postel a naznačila mu, aby si lehl na ni. Ve chvíli, kdy se tak chystal učinit, stalo se něco neuvěřitelného.

Do místnosti vpadl nějaký muž. Pepa měl pocit, že ho odněkud zná, ale v této chvíli jaksi neměl chuť se s ním bavit. Chlápek křičel něco v tom smyslu, aby šel od ní, aby toho nechal, než bude pozdě, a tak podobně. Pepu napadlo, že je to její manžel. Ale muž sám o sobě vypadal více vyděšeně než rozzuřeně, takže zůstával pro Pepu záhadou, kterou však nechtěl ani náhodou v tomto okamžiku řešit.

Obrátil se znovu k dívce. Ta si dráždivě pohladila ňadra, což Pepovi totálně připomnělo, proč tady je. Když se chystal k ní ulehnout, dostal ránu do hlavy a zatmělo se mu před očima.

Probudil se s bolestí hlavy. Ležel v houpací síti v nějaké staré boudě. Od zbytku místnosti ho dělil závěs. Zpoza něj se ozývaly podivné zvuky.

Pokusil se vstát. Nahnul se vpravo, síť se naklonila, protočila a on spadl z výšky na podlahu. Narazil si ruku, což okomentoval pořádnou nadávkou. Navíc se mu zatočila hlava a s ní i žaludek.

Cítil, že to bude těžký den. Náhle se odsunul závěs.

Za ním stál muž z včerejšího večera, který si Pepa začal pomalu připomínat. Veden probouzející se pamětí, sáhl si na hlavu a nahmatal pořádnou bouli.

"Dobré ráno," řekl muž, jenž oblečen do kdysi bílého pláště a s ochranným plexisklem před obličejem vypadal poněkud směšně.

"Co?"

Muž se sehnul a opatrně pomohl Pepovi na nohy. Pak ho dovedl k židli, čímž mu nabídl pohled na zbytek chatrče, jež kromě vskutku monumentální spleti trubek, křivulí, hadiček a zkumavek vypadala staře a chatrně.

S vracející se pamětí si Pepa uvědomil, že ho vlastně zná, jenom netušil odkud. Nevyslovená otázka se však dočkala odpovědi.

"Posaď se a vydýchej se," řekl muž. "To nejhorší zjištění tě teprve čeká. Nebudu tě šetřit. Řeknu ti to, dokud mi nemůžeš utéct. Poslouchej dobře a věř tomu, co ti říkám. Pokud jsi náhodou zapomněl, kdo jsem, tak si ti to dovolím připomenout. Jsem Vojta Březina. Čtyři roky jsme spolu litali, ale je to už nějakých deset let. Vzpomínáš si?"

Pepa se neodvážil zakroutit hlavou tak ani tak, protože měl strach z případné reakce organismu. Tvářil se proto neutrálně. Ve skutečnosti si vzpomněl, ale jeho stav mu doporučoval zabývat se spíše přízemními starostmi s vlastním tělem než vítat ztraceného kamaráda.

"No, nic," pokračoval Vojta, když se nedočekal odpovědi. "Už tři roky čekám, až ze Země přiletí někdo, koho znám, abych ho mohl zachránit, a potažmo tak i všechny budoucí pozemšťany, kteří vkročí na Avuolu. Když jsem objevil tvé jméno, věděl jsem, že nesmím prošvihnout příležitost. A málem se to stalo. Ještě že jsem přišel včas."

To Pepu pobouřilo. Mlhavě, ale přesto si vzpomínal na včerejší večer. Zrovna si to chtěl rozdat s nádhernou holčkou, když ho tenhle "přítel" omráčil.

"Praštil jsi mě do hlavy," řekl ukřivděně.

"Jo," zajásal Vojta. "Jsem rád, že si to pamatuješ. Až ti všechno povím, tak mi za to poděkuješ."

O tom Pepa pochyboval. Málokdy děkujeme někomu za to, že nás praštil, když se na obzoru rýsuje nádherná soulož.

"Ale k věci. Musel jsem tě zastavit, protože jinak by to byl tvůj konec. Tvůj konec jako muže."

Pokud doufal, že to Pepa pochopí, mýlil se.

"Avuolanky jsou nádherné kočky, kterým se nedá odolat. Vylučují totiž zákeřné feromony, které muže polapí a znemožní mu svobodné myšlení. Ať chceš sebevíc, nemůžeš jim odolat. Věř mi, že nebýt těch feromonů, byly by to obyčejné ženské jako na jiných planetách. Samotné feromony však nejsou ten problém."

"Aha," řekl Pepa a vložil obličej do dlaní. "Máš tady kafe?"

"Jo, jistě," reagoval rychle Vojta.

Když Pepa svíral hrnek s kávou, hostitel neprodleně pokračoval.

"Oba známe ty reklamní žvásty z prospektů o nádherné planetě Avuola, kde jsou impozantní ženy oddané ve všem mužům. To je pravda. Ty ženský skutečně myslej jenom na jedno. Příroda ale nepočítala s tím, že se na téhle planetě objeví něco mužského. Tím, že jsme tuhle planetu kolonizovali, jsme porušili přírodní zákony. Jejich

organismy jsou stavěny jinak a nesnesou se s našimi pozemskými. Cestovky a instituce, včetně vlády, to zjistily celkem brzy. Strhla se panika, ale vše se podařilo zaretušovat. Avuola je jednosměrnou slepou ulicí pro všechny, kteří na ni přiletí. Zpátky se nikdo nevrací. Ze dvou důvodů: žádná raketa nelétá zpět s pasažéry a nikdo ani zpátky nechce. Je lepší zůstat tady."

Pepa poslouchal, ale nechápal, o čem je řeč. Teplo z kávy se mu příjemně rozlévalo po těle. Situace se zdála lepší než před pár okamžiky. Dokonce ho i začal zajímat hostitelův výklad.

"Zadrž," zastavil přednášku. "Potřebuju si něco ujasnit. Říkáš, že se pozemský organismus nesnese s jejich. Co to znamená? Že se nikdo nevrací zpátky? Jaká slepá ulice? Ty chlapi na pláži se zdáli v pořádku. Ty taky vypadáš normálně, takže kde je problém?"

"Výborně," neskrýval Vojta radost z projeveného zájmu. "Začíná ti to zapalovat. Všechno se zdá být v pořádku, já vím. Každý, kdo přiletí na Avuolu, je okouzlen a přitahován ženami. Oba organizmy - mužský i ženský - po sobě lační. Velice brzy po příletu pozemšťana dojde k pohlavnímu styku. Málokdo vydrží déle než dva dny. A tehdy se to stane. Muž to odnese."

Pepa se musel usmát.

"Co se stane? Upadne mu?"

"Ano."

Pepa se zasmál. Znělo to tak hloupě. V životě něco podobného neslyšel.

Vojta si beze slova rozeplnul plášť a stáhl kalhoty. Pepovi zamrzl úsměv na rtech a vytřeštěně zíral Vojtovi mezi nohy, kde v houští chlupů nebylo nic! Prostě nic! Zvedl se mu žaludek. Začal zvracet na podlahu pokrytou prachem, zatímco se Vojta opět oblékl a pokračoval ve vykladu.

"Takhle vypadají všichni muži na Avuole zhruba dva dny po příletu. I ty jsi mohl dopadnout stejně, kdybych tě nepraštil. Celý proces je jednoduchý. Dojde k pohlavnímu styku. Ve chvíli, kdy muž dosáhne orgasmu a jeho sperma se smíchá s tekutinou avuolanského pohlaví, dojde k reakci. Tekutinu nazvěme Avma. Reakce vypadá tak, že penis zastrčený v ženě je ihned požírán Avmou, až je oddělen u podbřišku téměř čistě a rána je Avmou zacelena. Vzápětí odpadávají varlata a nezbyde po mužské pýše nic."

Po celou dobu Pepa zvracel. Přesto, že se snažil neposlouchat, slyšel vše a konečně si s hrůzou uvědomil, před čím ho Vojta zachránil.

"Vše je samozřejmě tajné. Vláda ani nikdo jiný s tím nic nechce dělat, jen všechny návštěvníky Avuoly již nevrací zpět. Drobné dotace pak zajišťují, aby všichni byli spokojení. Díky tomu, že každý muž, který navštíví Avuolu, brzy zakusí pohlavní styk s domorodkou, je i v jeho zájmu nevracet se zpět, neboť by ho čekala ostuda. Pokud si nedá říct, je uplacen, aby zůstal. Pokud ani to nestačí, je odklizen."

Pepa přestal zvracet. Vojta mu podal ručník, aby se mohl otřít.

"Říkal jsi, že tím, že zastavíš mě, můžeš zachránit všechny budoucí pozemšťany, kteří navštíví Avuolu."

"Ano, je to tak."

"Hm?"

"Jde o to, že jsem sedm let pracoval na látce, která by dodala mužskému organismu odolnost před Avmou. Látku jsem vytvořil, ale

nevím o žádném způsobu, jak ji vyzkoušet. Jedinou šancí bylo najít někoho, komu ji budu moci vstříknout do žil a on ji pak vyzkouší."

Pepovi to došlo zatraceně rychle.

"Počkej!" vykřikl. "Já mám být pokusný králík pro nějaký nevyzkoušený chemický zázrak?"

"Nemáš co ztratit," uklidňoval ho Vojta. "Pokud se vyspíš s nějakou Avuolankou, upadne ti a budeme tam, kde předtím. Bohužel se jim nedá odolat a z planety neodletíš. Nikde se ani neukryješ, protože tě to bude za nimi táhnout. Jedinou nadějí pro tebe, a když to vyjde, tak i pro další kolonizátory a turisty, je moje sérum, na kterém navíc budeme moci vydělat."

"Pokud to vláda nebude chtít zatrhnout."

"To můžeme vyřešit jindy," řekl Vojta a došel ke změti křivulí a trubiček. "Teď je třeba vyzkoušet můj preparát. Čekal jsem hrozně dlouho na tenhle okamžik. Nemůžu se dočkat. Stáhni si kalhoty!"

Pepa se netvářil zrovna nadšeně. Bylo to na něj příliš rychle.

"Co když mi upadne sám od sebe po té tvé látce?"

"To by neměl."

"Aha."

Vojta se k němu přiblížil s injekční pistolí, na jejímž vrcholu byla malá ampulka se světle modrou tekutinou. Když Pepa viděl zápal ve Vojtových očích, věděl, že stejně nemá na výběr. Stáhl si kalhoty a vystrčil zadek.

"Co to děláš," zeptal se zmateně Vojta.

"Chtěl jsi mi píchnout injekci, pamatuješ?"

"Já ti ji chci ale vrazit jinam!"

"Sakra," zaklel Pepa a otočil se k Vojtovi čelem.

"Vstoupíme do dějin," řekl Vojta a poklekl.

"Co mi to vlastně pícháš?"

"Pokud mé propočty byly správné, mělo by tvé sperma navěky neutralizovat Avmu každé ženy, se kterou se vyspíš. Bude se ti to líbit, neboj."

To neznělo tak špatně.

"Mám ještě jeden dotaz," ozval se Pepa.

"Co?"

"Čím jsi mě to včera praštil?"

Místo odpovědi Vojta zanořil jehlu do Pepových varlat.

Slunce žhnulo a sílící vedro občas zchladil jen vánek od moře. Vojta seděl před jedním z domů, kam zhruba před hodinou vešel Pepa. Dům patřil pětičlenné rodině, což v případě Avuolanek znamená pět dívek pod jednou střechou. A každá toužila po sexu.

Vojta nebyl nervózní. Jen čekal a spokojeně vystavoval tvář slunečním paprskům. Včera byla situace jiná. Včera s Pepou poprvé testovali účinky jeho látky.

S aplikací nebyl problém. Pepa držel statečně, a tak se po obědě mohli vypravit na zkušební akci. To už začal být pokusný objekt nervózní. Vykládal o své životní smůle, která ho dovedla až na Avuolu a dostala do téhle nezáviděníhodné role. Několikrát se chtěl vrátit do chatrče, ale Vojta ho vždy uchlácholil, že to bude fungovat a připomenul mu, že stejně není úniku. Tak se nakonec po dlouhé době dostali přes palmový háj až k hotelu, odkud Vojta Pepu odvedl.

"Nedokážu to," zastavil se Pepa s pohledem upřeným na hotel.

"Nebude to problém. Neboj se. Všechno bude fungovat. Dělal jsem na té látce tři roky a ke zkušebním testům jsem využíval zdejší

životní formu podobnou krysám, když jsem injekcí infiltroval svoji látku do..."

"Ale to nemyslím," skočil mu do řeči Pepa. "Jestli tvoje látka nebude fungovat, tak si to s tebou vyřídím; z toho neměj strach. Šlo mi o to, že nejsem zrovna ve stavu, kdy můžu myslet na sex. Po včerejšku mi ještě není dobře, na hlavě mám bouli a do koulí jsi mi napíchal bůhvíco. Fakt se necejtím dobře. Nemůžeme počkat do zítra?"

Vojta se na něj vážně zadíval. Opět se mu oči rozhořely nesmlouvavým zápalem.

"Ne," řekl nemilosrdně. "Čekám tři roky a už ani o den déle. Jdeme! Uvidíš, že až přijde na věc, půjde to hladce. Říkal jsem ti přece o těch feromonech. Půjde to samo, vážně."

Opět se dali do pohybu. Dorazili do baru na pláži a posadili se ven ke stolkům. Po chvíli k nim dorazila blondatá číšnice z včerejšího večera. Oba je okamžitě poznala.

"Ahoj," řekl Pepa.

Vojta mlčel.

"Ahoj," řekla blondýnka a podívala se na Pepu takovým způsobem, že přestal pochybovat, jestli to půjde.

Pak se obrátila na Vojtu a změřila si ho nepříjemným pohledem. Byl pro ni v první řadě člověkem, který jí zkazil možnost nádherného prožitku s chlapem, který si ještě mohl říkat chlap. Vzápětí se už ale opět věnovala Pepovi.

Přistoupila k němu blíž a zeptala se, co si dá. Její oku lahodící poprsí se skvostně zahoupalo v rytmu jejích kroků. Poloprůhledné tričko pak dokončovalo dílo zkázy na každém, kdo by snad chtěl v nadám odolávat.

Pepa cítil, že se ho zmocňuje stejný pocit jako minulý večer, a to i přesto, že ještě nic nepil.

"Neměl jsi žádnou jinou, že ne?" zeptala se nečekaně, když Pepa projížděl nápojový a jídelní lístek. Dobře věděla, jaké ničující následky by to mělo pro jeho organismus.

"Ne," odpověděl důrazně Pepa, který zapomněl, proč kouká do nějakého papíru plného písmenek a čísel. Nezapomněl ale na touhu, která mu opět rozpalovala tělo. Bezděčně pohlédl dívce do očí, ale jeho omámené zorničky sklouzly stejně na nadra, rýsující se pod tričkem.

"Jdi na to," zaslechl šeptajícího Vojtu.

Nemusel to říkat dvakrát.

Pepa vstal a dívka ho sama chytila za ruku. Za chvíli ho již táhla po schodech do stejného pokoje jako včera.

Tentokrát je Vojta nerušil. Čekal dole a poslouchal tlumené vzdechy a výkřiky rozkoše. Po půlhodině se ze dveří vypoťoval spokojený Pepa.

Vojta vyskočil ze židle a čekal na hlášení.

"Tak co," zeptal se, když se Pepa k němu neměl.

Znavený milovník ztěžka dosedl do proutěného křesla. Pak zatáhnul břicho a podíval se pod kalhoty, jako by se chtěl ujistit, že je vše v pořádku.

"Mám ho," vydechl vítězoslavně.

"Jo," zajásal Vojta. "Věděl jsem to! Budeme slavní! Budeme bohatí!"

"Byla to nádhera. To byl ten nejhezčí orgasmus v mém životě," rozplýval se Pepa.

To Vojtu trochu podráždilo.

"Hele," začal varovně. "Tohle mi nevyprávěj! Tohle nebudu poslouchat. Nechci slyšet o věcech, který si nemůžu dopřát. Ty jsi nástroj vědy a jestli si při tom užíváš, je to čistě tvoje věc. Mně jde o objektivní fakta."

"Z objektivního hlediska," opravil se Pepa. "To bylo naprosto skvělý!"

"Tak dost! Spíš mi řekni, jak na to reagovala ona. Vůbec nemám představu, co by to s ní mělo provést. Jsou nějaké předpoklady, ale stejně jako u tebe jsem věděl prd, jak to ve skutečnosti bude. Teorie je jedno a praxe druhé."

"Cos to řekl?"

Pepa se přestal tvářit spokojeně.

"No," zrozpačitěl Vojta. "Nechtěl jsem tě strašit. Nebyl jsem si tak úplně jistý. Klid. Klid! Dopadlo to dobře a ty jsi celej. Navíc sis parádně užil, takže to nechme být. Radši mi řekni, co ona?"

"Byla úžasná," vydechl Pepa. "Ty křivky jejího těla. Dobře, dobře, už se vracím k tématu. Když jsme skončili, byla, myslím, spokojená, ale trochu překvapená, že jsem celý. Tak jsme to dali ještě jednou. Nakonec jsem ji utahal a mohl odejít. Byla celkem nenasytná. Každopádně byla celá, nic jí neupadlo ani nepřibylo."

"To by odpovídalo. Podle mých propočetů a testů by každá Avuolanka, která se s tebou vyspí, měla zůstat do konce života zneutralizovaná, čili použitelná pro každého pozemšťana. Je ovšem možné, že látka bude působit jen dočasně."

"Mimochodem," ozval se Pepa. "Tak mě napadlo, jak se ty Avuolanky vlastně rozmnožují, když tu nejsou žádní chlapi. Teda celí chlapi. Hlavně se musely nějak rozmnožovat i předtím."

"Je to celkem snadný," pokrčil rameny Vojta. "Každá z nich má pod jazykem miniaturní kladýlko - něco jako penis - a otvor - něco jako vagínu -, a tak se navzájem jednoduše oplodní, když přijde jejich čas, během líbání." "Aha."

"Proč se ptáš?"

"Ale nic. Jen jsem byl zvědavěj. Co budeme dělat dál?"

"Dnes už nic," zamyslel se Vojta. "Zítra udělám tyhle blondýnce testy, abych vše ověřil. Jí se to určitě bude líbit. Možná budu potřebovat, aby ses s ní zase miloval." A když viděl Pepův pohled, dodal: "Kdyby ti to nevadilo."

"A?"

"V každém případě ještě musíme udělat test ve větším měřítku. Vím o jedné rodině. Budou se ti všechny líbit, už jenom kvůli feromonům. Když budeme mít úspěch, dokončíme dokumentaci a informujeme příslušné úřady. Ty by nám měly zajistit nehynoucí slávu, peníze a mně nějakou tu cenu za výzkum. Pak už to bude jenom na nás. Vezmeme život do svých rukou."

Pepa zamyšleně poslouchal.

"Nebo," dodal po chvíli, "nás odklidí a výzkum zneužijí."

"Uvidíme. Ještě jsme nezvítězili. Budeme mít čas zvážit všechna možná řešení."

"Fajn," roztáhl Pepa ústa v širokém úsměvu. "Už se těším na zítra."

Vojta si povzdychl: "Já ti to tak závidím!"

Slabý větřík čechral obrovský deštník nad Vojtovou hlavou. Z domu opět doléhaly hlasy plné rozkoše a vášně. Pepa si užíval s pěti dívkami najednou a Vojta musel venku čekat na výsledky jeho práce.

Pohrával si s malým digitálním přístrojem, na jehož displeji byla data, která ho nutila přemýšlet. Podle všeho se zdálo, že po včerejším styku s Pepou blondatá číšnice ihned otěhotněla. Samozřejmě mohlo jít o shodu náhod, což mohly potvrdit nebo vyvrátit testy, které zítra provede těm pěti, co teď Pepa neutralizoval. Pokud však výsledky budou stejné a všech pět dívek bude těhotných, těžko říci, co se narodí, kdy se to narodí, nebo co z toho všeho vlastně bude.

Co jsem to způsobil, ptal se sám sebe Vojta. Možná se Pepa stane zhoubou pro celou avuolskou civilizaci. Konec ráje. Likvidátor ze Země vyřadí avuolským sexbombám z provozu jejich rozbušku a navíc do nich uloží svoji vlastní nálož. Tohle dějiny galaxie bezpochyby poznamená, tím si byl Vojta jistý.

Když se Pepa vypotácel ven, byl unavený, ale spokojený. Zdvižený palec signalizoval, že vše proběhlo tak, jak mělo. Zítřek pak ukáže, jak celý akt poznamenal Avuolanky.

Na cestě zpět do chatrče se musel Pepa o Vojtu opřít. Zabředli do diskuse.

"Kam půjdeme zítra?" zněla poslední Pepova slova, než vešli do palmového háje.

ilustroval Josef Fraško